

Padlí učitelé Kvenu

Lidé a víra

Víra a uctívání temných bytosti, všelijakých duchů, běsů a padlých učitelů je spojena s populací Kvenu snad odjakživa. Zdejší země je nepřívětivá a svému obyvatelstvu většinou nabízí jen kruté mrazy, samotu, hlad a děsivá zvířata i nadpřirozené bytosti, kterých ve zdejších hlubokých studených lesích žije nespočet. Život tady je tvrdý, jen těžko se zde nachází místo pro uctívání vzdálených učitelů a jejich složitých konceptů o údělu, společenských smlouvách či správě země.

Zdejší lidé - denně čelící nástrahám přírodním i nadpřirozeným - si vybrali jiné učitele, ochránce a vůdce; takové, jejichž moc mají denně před očima. Někteří z Kvenů se pod vedením šamanů přimkli k přírodě a jejím duchům, leč mnozí se sklonili před mocí zdejších běsů, silných a strašlivých. Raději nabídli pokornou oběť přímo jim a ukonejšili tak jejich hněv, než by jiné bytosti marně prosili o ochranu. Přijali postupně způsob života, jaký si přáli běsové a temní učitelé, a za to získali nejen jejich shovívavost, ale často i přímo podporu, či naopak obrátili jejich hněv proti vlastním nepřátelům.

Ti, kdož byli nadáni mocí a měli tu odvahu ve službách Zániku vyzkoušet všechny její stezky a aspekty, získali mnohá tajemství, jež jsou ostatním zapovězena. Stali se z nich tak temní žreci.

Víra v temné bytosti má mnoho forem. Některé kmeny či vesnice uctívaly lokální běsy - někde každoročně prováděli lidskou oběť nákki v jezeře, aby je neutopila, či v podstupovali smrtelně nebezpečné iniciační obřady lovců, aby byl upokojen starý lesní duch.

Většina z nich ale uctívala některé z pětice padlých učitelů - Hiisiho, Matku medvědů, Ruohtta, Iku-Tursa či Taivas. Nejsilnějším a nejčastěji uctívaným učitelem se stala Matka medvědů, ale v mnoha kmenech byly oběti přinášeny hned několika z nich. Například jen málokdo si dovolil zapomenout na Ruohtta, pána mrazu a hladu.

Byli to uctívači temných učitelů, kteří po staletí vládli Kvenu, kteří v zimě, v noci a v mlze překračovali hraniční řeky a bok po boku s běsy drancovali v jižních zemích, byli to oni, kteří poté krví obětí skrápěli oltáře vystavěné v hlubokých lesích. Jenže svět se změnil, kmeny u jižních jezer zavrhly učitele svých předků a přijaly víru ve Společenství. S podporou rytířů z jihu a za pomoci kmenů uctívajících přírodu začali bratrovražednou válku Kvena proti Kvenu, pobíjeli běsy i jejich uctívače,

vyvraceli staré oltáře a svatyně, pálili posvátné háje a zaháněli vyznavače padlých učitelů na sever víc a víc na sever, do pustých a chladných lesů.

A mnozí se před nimi sklonili, padli na kolena a přijali víru Společenství, aby si tak zachránili své životy či postavení.

Ti, kteří zůstali věrni staré víře, očištění přestálým bojem o slabé a malověrné, stále žijí v severních lesích, odkud provádí výpady proti svým nepřátelům z jihu.

Civilizované kmeny si na svou ochranu stále musí stavět hraniční pevnosti a společně s rytíři drží stráž na hranicích s pravou divočinou.

Jenže ani pevnosti, ani rytíři je neochrání před těmi vyznavači, kteří sice pro veřejnost přijali klamnou masku poslušnosti a nové víry, ale v srdci stále nosí staré učitele. Ti pak i uprostřed civilizovaných území potají budují nové oltáře a zalévají je krví obětí, tráví ceremoniáře a odpadlíky, podřezávají strážce a otevírají brány pevností.

Víra v běsy a padlé učitele tak v Kvenu není historií, jak by si někteří přáli, ale stále žijou skutečností, kterou je dobré mít na paměti.

Fungování společnosti

Je složité popsat fungování společnosti v kmenech, jež se sklonily před silami Zániku, neboť to se odvíjí od toho, jakého běsa či padlého učitele daný kmen uctíval. Praktiky a život vesnice, obětující zlému duchu v blízkých bažinách, se zcela lišily od života nomádského kmene bojovníků uctívajících Matku medvědů. Nicméně, některé styčné body by se daly najít.

Morálka a pravidla se v těchto kmenech obvykle zcela liší nejen od toho, jak je znají lidé na jihu, ale i od toho, jaká zákony či tabu uznávají i ostatní Kveni. Lidské oběti, pojídání lidského masa, netrestaná znásilnění a vraždy mezi členy kmene... to vše a mnohem děsivější věci bývají někde na denním pořádku. Záleží na konkrétním učiteli - zatímco třeba kmeny věrné Hiisimu by si mohl podle chování neznalý člověk snadno splést s uctívači přírody, tak naopak ty, kde vládne Ruohitta, se lidství a zdravému rozumu vzdálily snad nejvíce.

Pokud někdo chce být členem kmene, (ať už se jedná o nového člověka, nebo jen dítě, které dospělo) je nutné aby proběhlo jeho zasvěcení, mající většinou formu jakési zkoušky.

Zkoušky a oběti se opět liší kmen od kmene, běs od běsa, učitel od učitele - od takových věcí, jako je rituální ztráta panenství na oltáři, přes boje s nebezpečnými monstry, až po provedení lidské oběti, často někoho blízkého. Pokud tyto zkoušky mají něco společného, tak to, že jsou obvykle nebezpečné, velmi nepříjemné a mají zpravidla ritualizovanou podobu.

Duchovní život kmenů řídí žreci, kteří vedou obřady k uctění bésů a padlých učitelů, předkládají oběti na oltáře a vykládají jejich vůli.

Zároveň disponují mocí, již jim jejich páni propůjčují. Někdy jsou to právě žreci, kteří vedou celý kmen, někdy jen radí jeho náčelníkovi a starají se, aby on vedl kmen po stezkách, které vyhovují jejich božstvům.

Žreci narozdíl od šamanů obvykle neplývají námahou na vysvětlování takových věcí, jako je původ či uspořádání světa. Rok dělí podle přírodního cyklu na dvě poloviny - zimu (období strádání, hladu a tmy) a léto (období světla, hojnosti zvěře a plodin a sobích stád na pastvě).

Přechody těchto dvou období patří společně s letním a zimním slunovratem k hlavním svátkům v roce - jsou to časy velkých obětí bésům, zasvěcování a kouzel, stejně jako velkých oslav, ke kterým se schází celé kmeny. Tyto svátky tak slouží k určování času - obdobím, do kdy platí přísahy, či do kdy je třeba splatit staré dluhy.

Hiisi

Rohatý pán lesa a prokletých míst, vládce čarodějnic.

Původní pán Kvenu, kdysi byl nejuctívanějším učitelem místních kmenů. Říká se, že to on vládne místním lesům, že to on je stvořil, stejně jako všechnu zvěř, ale i bestie, běsy a prokletá místa. On byl prvním čarodějem, prvním, kdo chodil po lesích, sbíral tajemné bobule, míchal z nich mocné dryáky a spřádal kouzla. Někdo říká, že pocházel původně z rodu lesních obrů, někdo zase, že to on byl naopak prvním z jejich rodu a všichni lesní obři jsou jeho potomci.

Hiisimu se bylo nutné poklonit a jemu bylo potřeba obětovat, pokud se člověk chtěl vydat do jeho hájemství - pokud chtěl člověk přežít v lesích, pokud se lovec chtěl vydat za svou kořistí, pokud se šaman vydal na sběr magických bylin. Protože vše z toho stvořil Hiisi a žárlivě si to střeží - a pokud by ho člověk neuctil obětí, neunikl by trestu. Lovce by v lesích roztrhala divá zvěř, šaman by se otrávil vlastním lektvarem. Někdy jako obětina stačilo málo - pár kapek krve, hrst divotvorného býlí, nebo malé zvíře pro vynikající hon... jenže občas přišla období, kdy se zvěř začala lovcům vyhýbat, šamani nacházeli jen prašivé houby a hlad a nemoci si začaly vybírat svou daň. Pak si bylo potřeba Hiisiho naklonit a na oltáři tak končily svůj život mladé plodné ženy nebo bojovníci a lovci v plné síle. Ale ne vždy museli být z kmene, který oběť prováděl, to se rozumí.

Hiisi není příznivcem hrubého násilí, mnohem více si cení inteligence a lsti. Sám rád používá falše, své protivníky přechytračí, podvede nebo je zmate kouzly. Nejraději ovšem své skutky a zločiny svede na někoho jiného a sám se staví nevinným.

Podobní jsou i jeho uctívači - nečekejte zuřivé válečníky s pěnou u úst, ale spíše někoho nepřiliš výrazného, kdo se s vámi přátelsky pobaví a přitom vám nenápadně nasype do medoviny otrávené bobule. Díky tomu jsou to také jeho věrní, kteří přežívají na civilizovaném území, kde vládne Společenství. Zatímco berserkry v medvědích kůžích vybili rytíři a před jejich útoky ze severu brání hraniční pevnosti a

komendy Řádu, uctívači Hiisiho umí sklonit hlavu a tvářit se jako věrní královi poddaní, zatímco spřádají své plány.

Hiisi je také vládcem čarodějnic. K němu se modlí a obrací každý, kdo se snaží provádět kouzla, kdo míchá temné lektvary, kdo v lesích provádí rituály, snová sny a přivolává duchy do tupilaqů - fetišů sešitých ze zvířecích a dětských kůží. Žádný čaroděj nikdy neodmítne Hiisimu splnit jeho přání a říká se, že Hiisi si ty nejsilnější čarodějnice k sobě povolává - někdy už za života, někdy až po smrti.

Cestu k jeho sídlu v lesích tak prý stráží duše divých žen a kdokoli, kdo by se jej pokusil najít bez Hiisiho pozvání, ten se již nevrátí. Čáry zmatou takovému opovážlivci mysl, nenajde cestu vpřed ani zpět, ztratí se v lesích a zešlí. Nakonec skončí s rozpáraným břichem a střevy rozvěšenými po okolních větvích, pro potěchu čarodějnic a varování všem, kdo vchází tam, kam nemají.

Hiisi je také pánem a tvůrcem podivných, temných a prokletých míst. Pokud jste hluboko v lesích narazili na znepokojivá místa - na paseky s kruhy z hub, na jeskyně s obrazci vyškrábanými do zdí, na hřbitovy s kostmi, návazy a splétané amulety rozvěšenými ve větvích stromů, na trvale zamížená údolí se starými obětišti a monolyty - tak se nacházíte na místech, kde je Hiisiho vůle a moc silná.

K Hiisimu neodmyslitelně patří jeho sob s tisíci parohy, který se pase v lesích severního Kvenu. Podle lidových pověstí jej kdysi dostal za úkol chytit a přivést jeden ze starých hrdinů - Lemminkäinen, když žádal o ruku krásné Ilmarinky, kterou mu její matka nechtěla dát. Dodnes se tak používá úsloví "přivést Hiisiho soba" jako označení pro nesplnitelný úkol.

Matka medvědů

Ta, již zvou Matkou medvědů. Její pravé jméno zná jen málokdo a ještě méně lidí se jej odváží vyslovit, neboť už jen vyslovení jejího jména by ji mohlo přivolat.

Nikdo neví, odkud přišla. Podle některých prý byla medvědem, který se toulal po ledových pláních a hlubokých lesích, zachutnalo mu lidské maso, začal lovit šamany a získal sílu. Podle jiných dříve bývala hroživou válečnicí, která se po smrti vzepřela Zániku a znovu se zrodila jako mocný medvědí duch. Tak či tak, jednoho dne se objevila a rozhodla se vzít si to, co považuje po právu za své - vládu nad celým Kvenem.

Podrobila si šamany několika kmenů, které ji pak začaly uctívat a v jejím jménu zahájili krvavou válku proti všem ostatním. Její požehnání jim dodalo sílu a umožnilo snášet bolest a rány, které by zabily deset silných mužů, v bojích jim pomáhali její medvědi.

Poražení dostali na výběr - začít uctívat Matku medvědů a řídit se jejími způsoby, nebo se stát potravou vítězů.

Bojovníci z podrobených kmenů doplnili řady po padlých válečnících pro další boje, ze slabších se stali otroci. A byla rozpoutána další válka, proti dalším kmenům. A tak pořád znovu, znovu a znovu...

Matka medvědů si silou a agresivitou svých uctívачů dokázala vybojovat čelní místo mezi temnými učiteli Kvenu, před staletími nahradila Hiisiho, převzala jeho dosavadní pozici a stala se temnou paní zdejších lesů.

Jí patřila největší část přinášených obětí, její oltáře byly ty nejmávanější a byli to právě především její uctívачi, kteří dříve ničili jakékoliv zárodky civilizace v Kvenu a útočili přes hraniční řeky na jih, do plání Síče. Dodnes jsou kmeny pod její nadvládou jedněmi z hlavních nepřátel současného království, církve Společenství a opakovaně se snaží podnikat nájezdy ze severních pralesů na osídlená území na jihu Kvenu.

V kmenech, jež se řídí učením Matky medvědů, je uznávána v podstatě jen hrubá síla a válečnické dovednosti. Silní mají právo dělat téměř cokoli si zámou (a zámou), kdo je fyzicky slabý, je otrokem a musí trpět rozmary silnějších.

V uctívачích je podporována agresivita a krutost, neznají žádné slitování se slabšími či poraženými. K tomu, aby na někoho zaútočili, stačí málo, sebemenší provokace, nehoda, náznak slabosti či jen odlišnost a přijde první rána, následovaná smrští dalších.

Tento přístup funguje jak vně těchto kmenů, tak samozřejmě i dovnitř - v kmeni uctívачím Matku medvědů není místo pro slabé, o nemocné se nikdo nestará, starci jsou ponecháni svému osudu a kdokoli by snad zapochyboval o učení Matky, takového odpadlíka čeká okamžitá smrt.

Pouze o těhotné ženy a novorozence se kmeny starají lépe, neboť Matka medvědů je přece jenom matka. Nicméně vychovány jsou pouze děti zdravé a silné, slabé či fyzicky poznamenané jsou ponechány v divočině jako potrava pro zvěř.

Nejsilnější a nejvěrnější uctívачi Matky medvědů jsou berserkři, válečníci nezměrné síly a fyzické odolnosti, kteří vydrží pokračovat v boji a přes nespočetné rány zabíjejí nepřátele po desítkách.

Kmeny, které uctívají Matku medvědů, se snaží připodobnit k medvědům, většinou nosí medvědí kožešiny, či používají medvědí drápy jako zbraně, lebka medvěda přibitá na strom označuje její svatyně. Říká se, že v některých jí podřízených kmenech prý dokonce zapoměli lidskou řeč a dorozumívají se hrdelním mručením. Své paní pak její uctívачi nosí jako dar hlavy nepřátel, které jsou pak v jejích svatyních uchovávány. Ve starých kronikách z doby postupu na sever jde najít výpovědi o oltářích, v jejich okolí byly zavěšeny ne desítky, ale celé stovky hlav. Mrtvé nepřátele pak uctívачi bez zaváhání pojídají.

Mezi svými služebníky má Matka medvědů kromě lidských uctívачů i běsy. Vypráví se o hlavně o obřích bílých medvědech, jejichž oči rudě září do noci a kteří stopují zabíjejí pro zábavu nejen jednotlivé lidi, ale třeba i celé výpravy a vesnice. Matce medvědů ale slouží více duchů, ještě krutějších a nelítostnějších než lidé.

Ruohtta

Ten který přijde, když už nic nemáte, a vezme si vše, co zbývá.

Ruohtta je padlý učitel pocházející z ledových plání severu, jenž se sám stal zosobněním mrazu, který hubí vše živé; vladařem hladu, pilířem samoty a rozsévačem nemocí. On přináší sníh a ledový víchř, co proniká až do morku kostí a nutí všechny tvory se skrýt, byť marně; on nočním chladem spálí výhonky obilí a květy jedlých bobulí; on zmrazí řeky až na dno, až zajdou všechny ryby; on probouzí kurděje, on rdousí opuštěná mláďata, on nechává zkazit zásoby a stejně tak je to on, kdo přináší konečnou záhubu osamělým. Chladný, neoblomný, neúprosný, vezme si vše a nenechá nic.

Ruohtta představuje nejen krutou zimu, ale hlavně všechny útrapy a hrůzy, které přináší, v čelem s hladem, když dojdou zásoby. Co však skutečně Ruohtta těší, jsou skutky, které lidé činí ve snaze přežít, věci, které provádí jiným lidem. K čemu všemu je doženu okolností, hlad, věci, které udělají ve snaze zachránit si vlastní život, co všeho jde vytrpět a co učinit tomu druhému. Lidské sobectví, hrabivost, krutost. Příběhy o kmenech, které nedokázaly držet v těžkých podmínkách pohromadě, kde se rozpadly rodiny, milovaní nedbali jeden o druhého, tam, kde lidé kvůli jídlu zabíjeli, kde slabí byli obětováni, příběhy o skupinách, kde silní pojídali slabé, aby přežili... tyto příběhy jsou velmi blízké Ruohttovu ledovému srdci.

Ruohtta a jeho působení si lidé většinou spojují s lesy severu a vysokými horami, s neúrodou jedlých bobulí, se zmrzlými soby a lovnou zvěří v lesích, s hladem z nedostatku zásob v zimních leženích a opuštěných táborech, s beznadějí osamělých neúspěšných lovců, s malými skupinami odříznutými okolnostmi od ostatních, kde se lidé kvůli přežití pojídali navzájem.

Ruohtta ovšem opakovaně dokázal, že jeho moc sahá po celém Kvenu, když již dvakrát nechal přijít mráz v létě, takže pomrzla veškerá úroda v celé zemi. Byly to děsivé roky, kdy už na podzim nebylo co jíst a v zimě lidé umírali buď tiše a osaměle ve svých domech u vyhaslých ohnišť, nebo na cestách, když se marně pokoušeli sehnat pomoc. I v královském městě běžně umírali lidé slabostí přímo na ulicích a mnozí se uchýlovali ke kanibalismu. Ti, které nezahubil hlad, či mráz, padli často za oběť nemocem. Kolik lidí v těch letech zemřelo nebyl nikdo schopen spočítat, ale zmizely celé vsi a malá panství.

Ruohttovi slouží mnoho duchů - Stallo - nesmírně silní, ale nepřilíš chytří lidožraví obři; ledové přízraky a mrazivé čarodějnice zvané Bheur. K nejhorším patří věčně hladové Nálky živící se lidským masem, jejichž duch se může vloučit i do lidských snů a ti, kteří mu propadnou, se postupně změňí v běsy také.

Ruohtta není učitel, který by byl uctíván z lásky, který by byl uctíván pro to, co svým věrným přináší. Oběti na Ruohttovy oltáře jsou pokládány pro to, aby zadržel svůj hněv, aby nepřišel a zůstal na severu, aby neškodil. Ruohttovi se přináší oběti, aby tentokrát zima nebyla příliš krutá, aby se úroda nezkazila, lidé neonemocněli.

Většinou jako oběť slouží ta nejučtější zvířata ze stád. Občas se stane, že se někdo naopak Ruohtta snaží přivolat, většinou aby uškodil nepřítelům - pro získání jeho pozornosti jsou pak obětováni lidé, buď utrápením hladu, nebo přivazování nazí v lesích, aby mrzli a mohla k nim divá zvěř.

Ruohttových kněží je málo a většina z nich mu slouží ze strachu, přijímá dary, aby svého pána utišila, aby jej obřady a oběťmi ukonejšila. Jen vzácně se najdou kněží a věřící, kteří Ruohttovi slouží, protože jej opravdu uctívají. Ti, kteří však ano, jsou velmi zvláštní - a většinou mnohem horší, než všechny běsy a přízraky.

Iku Turso

Starý padlý učitel, pocházející z dob, kdy Themis byla mladá. V těle krakena s dračími křídly žije v paláci na dně moře, kam byl vykázán hrdiny dávnověku.

Iku Turso je pánem vod a všeho v nich, věcí živých, neživých, i těch mezi tím. On si nárokuje moc nad vším vodstvem, od obrovských oceánů omývajících pobřeží Kvenu, přes pobřežní řeky, jezera až po močály a potoky v lesích; on si žádá poslušnost vodních bytostí a běsů, a vládne všem věcem, jež si vzala voda, i tajemstvím v hlubinách.

Víra v Iku Tursa byla rozšířena především u těch, jejichž život byl spjat s vodami. Oběť Iku Tursovi byla nutná, pokud se někdo vydal do jeho hájemství. Svým věrným mohl zajistit hojnost ryb a snadné úlovky, občas prý i velryby, jež uvízly na břehu, často již mrtvé. Na jejich mase, tuku i kostech však leželo prokletí, šly použít jen k vytváření temných čar a šamani přírodních sil se jich štítí a považují je za nečisté.

Těm nejvěrnějším ze svých uctívačů Iku Turso daroval i některé z věcí, které jsou pohřbeny na mořském dně. Říká se, že to nebylo jen zlato z potopených lodí, ale dostali se tak mezi lidi i *staré, silou nabitě předměty, jež byly kdysi raději utopeny, a tajemství, která měla být zapomenuta*. Ti, kdož byli takto obdarováni, získali velkou moc, *ale cena byla strašlivá*. Věcí, které vyvrhlo moře, je lepší se vyvarovat. Šeptem se vyprávějí příběhy o těch, kteří ve víře v Iku Tursa zašli příliš daleko, o těch kteří uvěřili bez výhrad - o tom jak byly topeni při zvláštních rituálech a vydávali se do jeho říše, aby se vrátili zpět jiní, pozměnění. Vládli pak velkou mocí a téměř prý neumírali, ale již také doopravdy nežili.

Svatyně a oltáře Iku Tursa byly vždy stavěny poblíž vody, na březích, nebo i přímo ve vodě. K jeho uctění byly prováděny oběti - občas zvířata či drahé věci, ale většinou si žádal oběti lidské - krásné dívky a silné muže. Oběti byly prováděny pochopitelně utopením. Někdy byly jen jednoduše vhozeny svázané oběti do jezera či močálu; ale v některých svatyních byly na hraně mořského přílivu vybudovány oltáře, kam byla oběť za odlivu přivázána a sledovala, jak se pomalu blíží smrt.

Ve svatyních bylo také k počtě Iku Tursovi vytvořeno mnoho soch, monolitů, kreseb, sošek a dalšího umění, zpodobňujícího Iku Tursa a jemu podřízené bytosti, všelijaké ryby, chobotnice, medúzy a jiné tvory mořské, člověku známé i neznámé.

Iku Tursovi slouží stvůry a duchové vodního živlu. V mořích a oceánech má snad nejvíce ze svých přísluhovačů, včetně těch největších, mořské hady, obří krakalice, medúzy, krakeny i prastaré ještěry z mořských hlubin.

Další běsi mu sloužili u jezer a řek - bahenní hydry, obří krabi a dravé ryby; po smrti škodící topivci; vražedné a svou pravou podobu tající nákki; koním podobné njogele a jiná stvoření, vystupující za noci a mlhy z vody na břeh.

Někdy se vypráví zkazky o tom, že někteří zatracenci ztratili veškeré lidství a byli ochotni se pářit s věcmi z vody a vychovávat potomky takových spojení, podobným věcem ale udělali konec ostré meče a hořící pochodně rytířů z jihu. Tedy snad...

Iku Turso byl dříve uctíván hlavně na pobřeží a v okolí velkých jezer a řek, jež tvoří jižní hranici Kvenu. Cynické hlasy tvrdí, že vzhledem k dostatku potravy, bohatství a moci, které se těšili, museli dříve patřit mezi jeho významné uctívače i předchůdci královského rodu. Nicméně toto se říká jen potichu a v ústraní, protože o věcech před přijetím víry Společenství se v Kvenu nemluví. Víře v Iku Tursa to rozhodně nijak nepomohlo, jeho ceremoniáři a ti z uctívačů, kteří včas nepřijali víru Společenství, byli nemilosrdně pobiti. Od těch dob není Iku Turso příliš ctěný mezi přísluhovači temných učitelů a na jeho oltářích není mnoho obětí. Doteď se však najdou místa, kde je to jinak, hlavně menší odříznuté a polozapomenuté osady na pobřežích, kde je víra v něj stále silná.

Taivas

Bohyně divokého lovu, lesů a krvavé pomsty. Je to nepřekonatelná lučištnice, nikdy nemine. Její luk se jmenuje Satakieli, svými šípy dokáže šířitoubytě a další nemoci. Modlí se k ní všichni, kteří chtějí mít štěstí při lovu a také ti, kteří chtějí dojit rychlé pomsty za spáchané křivdy.

Protože se často mění v obřího krkavce, tak bývá přezdívána paní nebes či královna krkavců. Říká se, že slyšet smích krkavce je špatné znamení. Prý značí to, že někdo právě zemřel a Taivas se mu směje.

Taivas je dcerou Matky medvědů a lesního běsa. Po každém z rodičů něco zdělila. S matkou sdílí prudkou, nesmiřitelnou povahu a po otci zdělila obratnost, prohnanost a lásku k lesům.

Přesto, nebo možná právě proto, že si je s Matkou medvědů v ledasčem tak podobná, soupeří s ní o nadvládu nad rozsáhlými kvenskými hvozdy. Sídlo si vybuodovala vysoko v horách, ale často sestupuje do lesů v nížinách.

Taivas ukradla Hiisimu čarovné roucho a díky němu na sebe může brát libovolné podoby. Nejraději a nejčastěji se mění v krkavce a této podobě shlíží na lesy pod sebou. Pokud vyráží na lov ve zvířecí podobě, zpravidla tak činí v podobě litého šavlozubého tygra či velkého černého vlka se smaragdovými očima.

Velmi často ji doprovází čtyři větrní démoni - Pohjola, Etelään, Itäinen a Läntinen.

Ti, kterým se dostalo té pocty a mohli vidět Taivas v její lidské podobě, ji popisují jako energickou, štíhlou dívku, černovlasou s uhrančivými zelenými očima a ostře řezanou tvář s vystouplými lícními kostmi. Krásnou, leč děsivou.

Paní nebes je velice marnotratná. Po svých věřících vyžaduje časté obětiny. Čím bohatší oběť lovec nabídne, tím větší má šanci na úspěšný lov. Během lovu je její trpělivost takřka nekonečná, avšak při styku s lidmi dokáže být prchlivá a snadno urážlivá. Běda tomu, kdo by bohyni nepřenechal nejlepší maso z ulovené zvěře. Nemálo vesnic vymřelo hlady jen proto, že Taivas neprokázali patřičný vděk. Uražená bohyně vesnici proklela a lovci z té vesnice již nikdy nic neulovili a do jejich pastí se nechytla ani myš.

Věrní následovníci Taivas provádí před lovem monstra složitý rituál na oslavu bohyně, během něhož namíchají a pozřou speciální dryák. Věří, že pak budou požehnáni a lov proběhne hladce. Na konci lovu pozřou srdce uloveného monstra, aby tak získali jeho vlastnosti a možná se v něj i změnili.

Říká se, že před dávnými věky se Taivas zamilovala. Nebyla to ale čistá, laskavá a nesobecká láska. Taivas požadovala bezpodmínečnou lásku, nekonečný obdiv a absolutní poslušnost. Odmítnutí takového vztahu Taivas vnímala jako zradu a krutě se pomstila. Od té doby vystupuje zhrzená bohyně jako patronka mstitelů. Taivas vede ruku toho, kdo touží po odvetě, aby neminul, nebo zastírá smysly tomu, na kom má být pomsta spáchána. Ale za její pomoc se draze platí. Jako dar požaduje nejlepšího loveckého psa, prvotřídní luk, nebo lidský život. Kněžky královny krkavců je možné si za tučnou úplatu najmout na spáchání msty. Téměř nikdo jim neunikne. Když kněžky člověka dopadnou, tak ho rozčtvrtí, upečou a sní. Surové srdce však nechají bohyni.

Ačkoliv své požehnání uděluje ženám i mužům bez rozdílu, do kněžského úřadu Taivas povolává pouze ženy. Těm je zapovězen pohlavní styk s muži. Pokud by kněžka zhřešila a z toho spojení vzešlo dítě, přichází provinilá žena o status kněžky a své dítě musí bohyni obětovat. Pokud tak neučiní, Taivas se promění v obřího krkavce a křídly rozpoutá tak vydatnou sněhovou bouři, že za pár hodin po vesnici nezbude ani památka.